

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA AKADÉMIA

SPÚTANÉ MÁGIOU

SMŤ JE PRE NICH VYKÚPENÍM...

UPÍRSKA (24) AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

napísala tieto knihy:

séria Upírska akadémia

UPÍRSKA AKADEMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIEŇOM POBOZKANÁ

KRVAVÝ SLUB

SPÚTANÉ MÁGIOU

POSLEDNÁ OBEŤ

UPÍRSKA
AKADÉMIA

SPÚTANÉ MÁGIOU

RICHELLE MEAD

slovart

Copyright © 2010 by Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-1034-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Môjmu agentovi, Jimovi McCarthymu.

Vďaka za všetku tú tvrdú robotu.

Nebyť teba, tieto knihy by nevyšli.

MEDZI VYHRÁŽKAMI ZABITÍM a ľúbostnými listami je veľký rozdiel – aj keď osoba, ktorá sa vám vyhráža, tvrdí, že vás stále miluje. Samozrejme, ja nemám čo súdiť druhých, keď uvážim, že aj ja som sa raz pokúsila zabiť niekoho, koho som milovala.

Dnešný list bol perfektne načasovaný, ale nič iné som ani nečakala. Už som si ho prečítala štyrikrát, a hoci som meškala, neodolala som a zahľbila sa doň ešte raz.

*Moja milovaná Rose,
jednou z nevýhod prebudených je, že nepotrebujeme spať,
a teda nemôžeme snívať. Škoda, lebo ak by som mohol, sníval
by som o Tebe. O Tvojej vôni, Tvojich hebkých tmavých vlasoch
prepletených pomedzi moje prsty, Tvojej hladkej pokožke
a vášnivých perách a bozkoch.*

*Bez snov si musím vystačiť iba s vlastnou predstavivosťou
– čo je vlastne v podstate to isté. Vo svojej fantázii to všetko vidím
celkom jasne – aj aké to bude, keď Ti vezmem život. Mrzí ma, že to
musím urobiť, ale nedala si mi na výber, keď si sa odmietla pridať
ku mne vo večnom živote a láske. Nemôžem predsa dopustiť, aby
sa tu potuloval niekto taký nebezpečný ako Ty. Navyše, ak by
som Ťa aj prebudil proti Tvojej vôli, medzi strigojmi máš toľkých
nepriateľov, že jeden z nich by Ťa určite dostal. A ak už musíš
zomrieť, bude to mojou, nie cudzou rukou.*

V každom prípade Ti dnes želám veľa šťastia na skúškach – nie že by si ho potrebovala. Iba strácajú čas, keď vyžadujú, aby si ich skladala. Si najlepšia v ročníku. Už dnes večer Ti vytetujú znak prísahy, čo znamená, že keď sa znovu stretneme, budeš pre mňa ešte väčšou výzvou – ktorú si jednoznačne nedám ujsť.

A ver mi, my sa stretneme. Po maturite opustíš Akadémiu, a keď budeš vonku, nájdem si Ťa. Na tomto svete nejestvuje miesto, kam by si sa predtým mnou ukryla. Sledujem Ťa.

S láskou

Dimitri

Napriek Dimitriho „láskavým slovám“ ma ten list nijako nepovzbudil, tak som ho odhodila na posteľ a unavene vyšla z izby. Snažila som sa zostať nad vecou, ale niečo také vás proste rozhodí. *Na tomto svete nejestvuje miesto, kam by si sa predtým mnou ukryla.*

O tom som vôbec nepochybovala. Vedela som, že má Dimitri špehov. Odkedy sa z môjho bývalého inštruktora a milenca stal zákerný nemŕtvy upír, podarilo sa mu vypracovať na akéhosi vodcu – k čomu som mu sama dopomohla, keď som zabil jeho niekdajšiu šéfk. Predpokladala som, že mnohí z jeho špehov sú ľudia, ktorí sledujú, či nespravím krok mimo hraníc školy. Žiadny strigoj nemohol byť na sledovačke dvadsaťštyri hodín v kuse. Ľudia áno. A nedávno som zistila, koľkí sú ochotní slúžiť strigojom za prísľub, že raz budú prebudení. Týmto ľudom neprekáža, že za večný život musia zaprestať svoju dušu a zabíjať iných kvôli obžive. Bolo mi z nich zle.

No neboli to ľudia, z koho sa mi triasli kolená, keď som kráčala po trávniku, ktorý sa s prichádzajúcim letom zazelenal. Bol to Dimitri. Iba Dimitri. Dimitri, muž, ktorého som milovala. Dimitri, strigoj, ktorého som chcela zachrániť. Dimitri, monštrum,

ktoré zrejme budem musieť zabiť. Ešte stále vo mne horela naša láska a nezáležalo na tom, koľkokrát som si prikázala zabudnúť, ani na tom, koľkí si mysleli, že som už zabudla. Stále som ho nosila v sebe, stále na neho myslela, stále pochybovala.

„Tváriš sa, akoby si mala čeliť celej armáde.“

Precitla som zo svojich temných myšlienok. Tak som sa sústredila na Dimitriho a jeho list, že som kráčajúc cez kampus vôbec nevnímala svet. Nevšimla som si ani svoju najlepšiu kamošku Lissu, ktorá ma dobehla a teraz sa škodoradostne vycierala. Len málokedy sa jej podarilo prekvapiť ma. Spájalo nás totiž psychické puto, vďaka ktorému som vždy cítila jej prítomnosť a vnímala jej pocity. Musela som byť riadne mimo, ale ak ma niečo dokáže vyviešť z rovnováhy, tak zaručene to, že ma chce niekto zabiť.

Vyčarila som, ako som dúfala, sebavedomý úsmev. Lissa vedela, čo sa stalo Dimitrimu. Aj to, že ma chce zabiť po tom, ako som sa pokúsila – a zlyhala – zabiť ja jeho. Listy, čo som od neho dostávala každý týždeň, jej robili starosti a tých mala dosť aj bez môjho strigojského čiteľa.

„Ja aj *budem* čeliť armáde,“ opravila som ju. V Montane sa už zvečerilo, no letné slnko sa stále držalo nad obzorom a zalievalo nás zlatistými lúčmi. Zbožňovala som to, ale Lissa ako morojka – mierumilovná, živá upírka – by na slnku rýchlo zoslabila a necítila by sa dobre.

Zasmiala sa a prehodila si platinové vlasy nabok. Na slnku priam anjelsky žiarili. „Asi máš pravdu. Ale nečakala som, že budeš taká vystresovaná.“

Chápala som, čo tým chce povedať. Dokonca aj Dimitri tvrdil, že je to strata času. Veď som ho šla hľadať do Ruska a čelila skutočným strigojom – pričom som ich dosť aj zabila. Asi som sa tých skúšok nemusela báť, lenže akosi na mňa dolahol celý

ten cirkus okolo a veľké očakávania. Srdce sa mi rozbúšilo. Čo ak neprejdem? Čo ak nie som taká dobrá, ako si myslím? Strážcovia, s ktorými sa budem biť, síce nie sú skutoční strigoji, ale sú zruční a podstatne skúsenejší ako ja. Prehnané sebavedomie by ma mohlo dostať do maléru. Veď ak zlyhám, uvidia to všetci, čo ma majú radi a čo mi tak veria.

Trápilo ma však aj čosi iné.

„Som zvedavá, ako tie známky ovplyvnia moju budúcnosť,“ prehodila som. Bolo to tak. Pre nováčikov boli tieto skúšky záverečným testom. Mali mi zaručiť, že zmaturujem a stanem sa skutočnou strážkyňou, ktorá chráni morojov pred strigojmi. Na ich základe sa rozhodovalo, ku ktorému morojovi bude strážca pridelený.

Cez naše puto som pocítila Lissin súcit – a obavy. „Podľa Alberty je dosť možné, že zostaneme spolu. Že nakoniec budeš moja strážkyňa.“

Vystrúhala som grimasu. „Alberta to najskôr povedala iba preto, aby ma udržala v škole.“ Pred pár mesiacmi som odišla hľadať Dimitriho, a následne som sa vrátila – čo v mojich akademických záznamoch nepôsobilo práve najlepšie. Okrem toho tu bola aj taká nepodstatná záležitosť, že ma morojská kráľovná Tatiana neznášala. Ona sa iste posnaží ovplyvniť to, koho dostanem, ale to je celkom iná story. „Alberta predsa musí vedieť, že mne by dovolili chrániť ťa len vtedy, ak by som bola posledná strážkyňa na svete. A aj vtedy by boli moje šance takmer nulové.“

Hučanie davu pred nami sa ozývalo čoraz hlasnejšie. Jedno zo školských ihrísk sa zmenilo na arénu, ktorá nemala ďaleko od tých v Ríme, kde prebiehali gladiátorské súboje. Jednoduché drevené tribúny nahradili luxusné čalúnené lavice s baldachýnmi chrániacimi morojov pred slnkom. Ihrisko

obkolesovali farebné transparenty plápolajúce vo vetre, ktoré bolo vidieť už odtiaľto. Vedela som, že pri vchode na štadión vyrástli kabíny, kde čakajú vynervovaní nováčikovia, aj keď na tie som ešte nedovidela. Samotné ihrisko nahradila prekážková dráha so všakovakými nástrahami. A podľa ohlušujúceho revu tam už bolo aj dosť divákov, ktorí si to celé prišli pozrieť.

„Nádej zomiera posledná,“ povedala Lissa. Puto mi prezradilo, že to tak naozaj cíti. To bola jedna z jej najúžasnejších vlastností – jej neochvejná viera a optimizmus premošli aj tú najkrutejšiu realitu, čo bolo v ostrom kontraste s mojím novonadobudnutým cynizmom. „A mám pre teba čosi, čo ti pomôže.“

Zastala a siahla do vrecka na džínsach, aby z neho vytiahla malý strieborný prsteň posiaty drobnými kamienkami, čo vyzerali ako olivíny. Nepotrebovala som puto, aby som vedela, čo mi núka.

„No tak, Liss... čo ti ja viem? Nechcem žiadne, ehm, nefér výhody.“

Lissa prevrátila oči. „O to nejde, veď to vieš. Tento je v poriadku, prisahám.“

V prsteni, ktorý mi podávala, bolo kúzlo obsahujúce vzácny typ mágie. Všetci moroji ovládali jeden z piatich živlov: zem, vzduch, vodu, oheň alebo ducha. Duch bol najzriedkavejší – dokonca až taký zriedkavý, že počas stáročí upadol do zabudnutia. Pred časom sa však objavil u Lissy a ďalších. Na rozdiel od ostatných, fyzickejších živlov bol duch zviazaný s myslou a mal rôzne psychické prejavy. Nikto tomu poriadne nerozumel.

Lissa len nedávno začala experimentovať s vkladáním kúziel do rôznych predmetov a ešte jej to bohvieako nešlo. Najlepšia bola v liečení, takže sa snažila vyrábať liečivé kúzla.

Naposledy vložila takéto kúzlo do náramku, ktorý mi popálil zápästie.

„Tento funguje. Je slabý, ale počas skúšky udrží temnotu na uzde.“

Tvárila sa, akoby o nič nešlo, ale obe sme vedeli, aké je to vážne. Za používanie ducha sme draho platili: temnotou, ktorá sa prejavovala ako hnev a zmätok a mohla nás doviesť až do šialenstva. Temnotou, ktorá sa občas do mňa vlievala cez naše puto. Dozvedeli sme sa, že pomocou kúziel a Lissiných liečivých schopností by sme si s ňou mohli poradiť, ale aj to sme sa ešte museli naučiť.

Chabo som sa na ňu pousmiala, dojatá jej starostlivosťou, a vzala som si prsteň. Nepopálil ma, čo bolo dobré znamenie. Bol drobný. Pasoval mi akurát tak na malíček. Keď som si ho nastokla, vôbec nič som necítila. Ale pri liečivých kúzlach sa to občas stávalo. Alebo ten prsteň nefungoval. V každom prípade neuškodil.

„Vďaka,“ poďakovala som sa a ucítila, ako sa potešila. Pohli sme sa ďalej.

Vystrela som ruku pred seba a obdivovala zelenkavé blyšťavé kamienky. Šperky sa do fyzicky náročnej situácie, aká ma čakala, nehodili, ale budem mať rukavice, ktoré ho schovajú.

„Nechce sa mi veriť, že po tomto tu skončíme a vyrazíme do skutočného sveta,“ dumala som nahlas, na chvíľu sa pozabudnúc.

Okamžite som to oľutovala, keďže Lissa vedľa mňa stuhla. „Vyraziť do skutočného sveta“ pre ňu znamenalo, že sa podujmeme na úlohu, s ktorou mi pred pár mesiacmi sľúbila pomôcť – hoci nerada.

Na Sibíri som zistila, že možno existuje spôsob, ako docieľiť, aby bol Dimitri opäť dampír ako ja. Ani zďaleka nešlo

o zaručení vec. A možno to bol číry výmysel. Navyše, keď som uvážila, ako veľmi ma Dimitri túži zniesť zo sveta, bolo mi jasné, že ak príde na rozhodovanie, či ja alebo on, budem ho musieť zabiť. Lenže ak jestvuje spôsob, ako ho zachrániť, musím prísť na to aký, ešte než k tomu dôjde.

Žiaľ, jediná stopa, ktorá nás mohla priblížiť k uskutočneniu tohto zázraku, viedla k zločincovi. A nie k hocijakému: k Viktorovi Daškovovi, kráľovskému morojovi, ktorý mučil Lissu a napáchal kopec ďalších nepredstaviteľných zločinov, pre ktoré sme prežívali peklo. Zadosťučinenia sa nám dostalo, keď Viktor skončil vo väzení. No teraz nám to veci komplikovalo. Ako odsúdenec, ktorého čakal život za mrežami, nevidel dôvod, prečo sa podeliť o to, čo vie o svojom nevlastnom bratovi – jedinej osobe, ktorá údajne zachránila strigoja. Povedala som si – možno naivne –, že nám to prezradí, ak mu ponúkneme niečo, čo mu nemôže dať nikto iný: slobodu.

Môj plán mal hneď niekoľko múch. Po prvé, nevedela som, či bude fungovať. Čo bolo dosť podstatné. Po druhé, nemala som šajnu, ako niekoho uniesť z väzenia ani kde to väzenie vlastne je. A nakoniec tu bola aj taká drobnosť, že tým vlastne vyslobodíme svojho úhlavného nepriateľa. Dosť som sa toho hrozila – a čo už len Lissa. No bez ohľadu na to, ako veľmi sa bála – a verte mi, mala riadne v gatiach –, svätosväte sľúbila, že mi pomôže. Za posledné mesiace som jej nespočetnekrát núkala, že to môže vziať späť, ale bola rozhodnutá. No keďže sme netušili ani to, kde to väzenie hľadať, jej sľub sa možno tak či tak ukáže ako bezpredmetný.

Pokúsila som sa zahovoriť to nepríjemné ticho medzi nami tým, že aspoň budeme môcť naozaj poriadne štýlovo osláviť jej budúcotýždňové narodeniny. Moju snahu však prekazil Stan, jeden z mojich dlhoročných inštruktorov. „Hathawayová!“ vy-

štekol prichádzajúc smerom od ihriska. „Pekné, že si sa unúvala. Padaj dnu!“

Myšlienky na Viktora sa v Lissinej hlave rozplynuli a rýchlo ma objala. „Veľa šťastia,“ zašepkala. „Nie že by si ho potrebovala.“

Stanov výraz mi napovedal, že tá desaťsekundová rozlúčka bola o desať sekúnd dlhšia, než by sa mu páčilo. Uškrnula som sa na Lissu, akože jej ďakujem, na čo sa ona pobrala pohľadať našich kamošov na tribúnach a ja som trielila za Stanom.

„Máš šťastie, že nie si medzi prvými,“ zavrčal. „Niektorí dokonca uzatvárajú stávky, či sa vôbec ukážeš.“

„To fakt?“ čudovala som sa pobavene. „Aký je kurz? Ešte stále si to môžem rozmyslieť a stavať si. Trochu si privyrobiť.“

Pohľad jeho prižmúrených očí ma varoval aj bez slov, keď sme vchádzali do čakárne vedľa ihriska, oproti tribúnam. Počas minulých ročníkov ma vždy fascinovalo, ako si dali záležať na príprave, a teraz, keď som to videla zblízka, som bola rovnako unesená. Kabíny, v ktorých čakali nováčikovia, boli celé z dreva, ešte aj strecha. Pôsobili tak, akoby boli na štadióne odjakživa. Postavili ich neuveriteľne rýchlo a rovnako rýchlo ich aj rozoberú, keď sa skúšky skončia. Vchod dosť široký aj pre troch naraz mi poskytoval čiastočný výhľad na ihrisko, kde už steponala jedna z mojich spolužiačok, nervózna, kedy ju konečne zavolajú. Boli tam rozostavané všakovaké prekážky na otestovanie rovnováhy a koordinácie pri boji a úteku pred strážcami, ktorí číhali na každom rohu. Na jednom konci ihriska boli postavené drevené steny, čo slúžili ako tmavé, neprehľadné bludisko. Inde zasa viseli siete a povrazové rebríky, ktoré mali preveriť našu prípravu na boj v sťažených podmienkach.

Vo vchode sa tlačilo zopár nováčikov v nádeji, že pozorovaním svojich predchodcov získajú aspoň akú-takú výhodu. Ja nie. Ja tam pôjdem naslepo a popasujem sa so všetkým, čo mi

postaviam do cesty. Ak by som si teraz prezrela ihrisko, len by som zbytočne spanikárila. Teraz som musela zostať pokojná.

Oprela som sa o stenu kabíny a pozorovala ostatných naokolo. Podľa všetkého som fakt prišla posledná. Ktovie, či preto naozaj niekto prišiel o prachy? Niektorí spolužiaci si v skupinkách šušotali, iní robili strečing a rozohrievali sa. Ďalší sa držali pri svojich inštruktoroch, ktorí ich pripravovali počas štúdia a teraz im sústredene dávali posledné rady. Odvšadiaľ zneli slová ako *sústred' sa a zachovaj si chladnú hlavu*.

Keď som tých inštruktorov sledovala, pichlo ma pri srdci. Nie je to tak dávno, čo som si nejako podobne predstavovala tento deň aj ja. Mal však pri mne stáť Dimitri a prízvukovať mi, že keď budem tam vonku, musím to brať vážne a nestrácať hlavu. Čo sa týkalo mojej prípravy, Alberta odvieďla kus roboty, odkedy som sa vrátila z Ruska, ale ako kapitánka strážcov mala momentálne kopec práce na ihrisku, kde ju zamestnávali vlastné povinnosti. Nemala čas na to, aby sem prišla a držala ma za ručičku. A moji kamaráti, ktorí by ma mohli povzbudiť – Eddie, Meredith či ďalší –, mali čo robiť sami so sebou. Bola som v tom sama.

Bez Alberty či Dimitriho – či kohokoľvek iného – som sa cítila zarážajúco opustene. Takto to nemalo byť. Nemala som tu byť sama. Dimitri tu mal byť so mnou. Tak to malo byť. Zatvorila som oči a dovolila si na chvíľu snívať, že je tu, len pár centimetrov odo mňa a zhovárame sa.

„Žiaden strach, súdruh. Toto zvládnem aj so zaviazanými očami. Dopekla, to vlastne nie je zlý nápad. Nemáš nejakú šatku? Keď budeš milý, dovoľím ti uviazať mi ju.“ Keďže sa táto fantázia odohrávala po spoločne strávenej noci, bolo dosť pravdepodobné, že by mi tú šatku, spolu s ďalšími vecami, neskôr pomohol aj dať dolu.

Dokonale som si vedela predstaviť, ako rozhorčene krúti hlavou a karhá ma. „Rose, prisahám, občas mám pocit, že každý deň s tebou je mojou osobnou skúškou.“

Ale vedela som, že napriek tomu by sa usmieval. Hrdosť a dôvera, ktoré by sa zračili v jeho pohľade, by mi celkom stačili, aby som tieto skúšky zvládla...

„Medituješ?“

Otvorila som oči, zaskočená tým hlasom. „Mama? Čo tu robíš?“

Predo mnou stála moja matka, Janine Hathawayová. Bola o pár centimetrov nižšia odo mňa, ale sily mala za dvoch. Pred hrozivým pohľadom blčiacim z opálenej tváre by cúvol každý trúfalec. Zašklabila sa na mňa a založila si ruku vbok.

„Naozaj si si myslela, že by som si ťa neprišla pozrieť?“

„Čo ja viem?“ priznala som s miernym pocitom viny, že som o nej pochybovala. Dlhé roky sme sa veľmi nestretávali a iba nedávne udalosti – väčšinou tie zlé – nás začali zbližovať. Ešte vždy som však mala v jej prítomnosti zmiešané pocity. Zmietala som sa medzi malým dievčatkom, ktorému chýba mama, a vzdorovitou tínedžerkou, ktorá jej vyčíta, že ju opustila. A tiež som si nebola istá, či som jej už celkom odpustila, že mi onehdy „nešťastnou náhodou“ jednu vrazila. „Myslela som si, že máš dôležitejšie veci na práci.“

„Toto by som si nedala ujsť za nič na svete.“ Kývla hlavou k tribúnam, až sa jej gaštanové kučery rozhojdali. „Ani tvoj otec.“

„Čože?“

Utekala som ku vchodu a vykukla von. Pre všetky tie prekážky na ihrisku som nemala bohvieaký výhľad, ale stačilo to. Bol tam. Abe Mazur. A vďaka tej čiernej brade, fúzom a smaragdovo zelenej šatke uviazanej na košeli bol neprehliadnuteľný. Dokonca sa mi zdalo, že vidím aj to, ako sa mu trblieta jeho zlatá

náušnica. V tejto horúčave sa v tom outfite určite išiel roztopiť, ale v jeho prípade by si to vyžadovalo oveľa viac než len trošku potu, aby upustil od svojho výstredného módného vkusu.

Ak bol môj vzťah s matkou vágny, s otcom som nemala prakticky žiadny. Spoznala som ho len v máji. Navyše, kým som sa nevrátila späť, vôbec som netušila, že som jeho dcéra. Všetci dampíri mali jedného rodiča moroja, no a v mojom prípade to bol on. Stále som nevedela, aký postoj k nemu zaujať. Jeho život pre mňa zostával záhadou, ale kolovalo o ňom kvantum klebiet, že robí čosi protizákonné. Ľudia ho očividne brali ako niekoho, kto vám pokojne poláme všetky prsty. Hoci som to v praxi nezažila, vôbec by ma to neprekvapovalo. V Rusku mal prezývku Zmej: Zmija.

Kým som na neho s úžasom vyvažovala oči, podišla ku mne mama. „Bude rád, že si to stihla,“ prehodila. „Rozpútal tu stávkovú horúčku, či sa ukážeš. Poteším ťa. Stavil na teba.“

„Jasné,“ fľochla som na ňu. „Samozrejme, že bookmakrom v tej stávke je on. Malo mi to dôjsť, hneď ako...“ Spadla mi sánka. „To sa baví s Adrianom?“

Tak, tak. Vedľa Aba sedel Adrian Ivaškov – môj kvázi frajer. Adrian bol kráľovský moroj – a ďalší používateľ ducha ako Lissa. Bol do mňa blázon (a často iba blázon), odkedy sme sa spoznali, lenže ja som mala oči iba pre Dimitriho. Po tom neúspechu v Rusku som sa vrátila a sľúbila Adrianovi, že mu dám šancu. Na moje prekvapenie sa to vyvíjalo... celkom dobre. Priam výborne. Spísal mi dôvody, prečo by som s ním mala chodiť, kde okrem iného stálo: „Vzdám sa cigariet, až na prípady, keď si budem veľmi, *veľmi* potrebovať jednu zapáliť.“ A: „Každý týždeň ti prichystám romantické prekvapenie ako napríklad neočakávaný piknik, ruže či výlet do Paríža – ale nič z tohto, lebo to by už nebolo prekvapenie.“

Nebolo to s ním také ako s Dimitrim, ale tak to už zrejme chodí. Každý vzťah je iný. Koniec koncov, išlo o dvoch rozdielnych mužov. Ešte vždy som sa ráno budila s boľavým srdcom pre stratu Dimitriho a našej lásky. Mučilo ma, že som na Sibíri zlyhala a neoslobodila ho z jeho nemŕtvej podoby. No predsa len, ani tá beznádej neznamenala, že už nikdy nezažijem romantický vzťah – hoci mi chvíľu trvalo, kým som to akceptovala. Bolo ťažké pohnúť sa ďalej, ale s Adrianom som bola šťastná. A to nateraz stačilo.

No ani tak som netúžila po tom, aby sa skamošil s mojím pirátsko-mafiánskym oteckom.

„Bude mať na neho zlý vplyv!“ hnevala som sa.

Mama si odfrkla. „Pochybujem, že by Adrian dokázal Aba natoľko ovplyvniť.“

„Nie Adrian! *Abe*. Adrian sa snaží polepšiť. *Abe* to všetko pokašle.“ Okrem fajčenia sa Adrian vo svojom písomnom návrhu na randenie zaprisahal, že sa vzdá aj pitia a iných nerestí. Žmúrila som na tých dvoch na preplnených tribúnach a snažila sa uhádnuť, o čom sa tak zaujato zhovárajú. „O čom sa bavia?“

„Myslím, že momentálne je to to najmenej, čo by ťa malo trápiť.“ To by nebola Janine Hathawayová, keby neuvažovala čisto pragmaticky. „Sústreď sa na skúšku, nie na nich.“

„Myslíš, že sa bavia o *mne*?“

„Rose!“ Matka ma zľahka buchla do ramena, tak som nasilu odtrhla zrak od tribún a uprela ho na ňu. „Musíš to brať vážne. Byť pokojná a nerozptyľovať sa.“

Jej slová mi tak veľmi pripomenuli Dimitriho, že sa mi na pery vkradol nepatrný úsmev. Tak predsa som tu nakoniec nebola sama.

„Čo ti je také smiešne?“ spýtala sa ostražito.

„Nič,“ odvetila som a objala ju. Najskôr celá stuhla, ale vzápätí sa uvoľnila a dokonca mi na chvíľu objatie opätovala, než sa odtiahla. „Som rada, že si tu.“

Moja matka nepatrila medzi citlivky a trochu som ju tým zaskočila. „No,“ vyjachtala očividne zmätená, „povedala som ti, že by som si to nedala ujsť.“

Obzrela som sa späť na tribúny. „Čo sa týka Aba, tam si už nie som taká istá.“

Alebo... počkať. Dostala som strelený nápad. Nie, vlastne vôbec nebol strelený. Tajomný či nie, Abe mal konexie – dosť významné, keďže sa mu už raz podarilo prepašovať odkaz Viktorovi Daškovovi do väzenia. Abe mi chcel urobiť službičku a zistiť čosi o Robertovi Doru, Viktorovom bratovi, ktorý takisto používal ducha. Keď mu Viktor poslal odpoveď, že nevidí dôvod, prečo by mu mal pomáhať, okamžite som pomoc svojho otca odpísala a prešla na vlastný plán s únosom. No teraz...

„Rosemarie Hathawayová!“

Celkom zreteľne som začula, ako ma volá Albertin zvučný hlas. Znel ako poľnica, čo zvoláva vojakov do boja. Všetky myšlienky na Aba, Adriana – a áno, aj na Dimitriho – vyfučali. Matne sa mi zdá, že mi mama zaželala veľa šťastia, ale čo pres-

ne povedala, netuším. Kráčala som k Alberte na ih-

risko a v žilách mi koloval adrenalín. Celou

svojou bytosťou som sa sústredi-

la na to, čo ma práve čakalo:

skúška, ktorá zo mňa

konečne urobí

strážkyňu.